Ч. 80 (10463). Львів, субота 11. квітня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ і АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло" Львів.

Гол. Редактор приймає від 1—2 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Громадяне! Допоможіть голодному селу! Централя пожертв: Центральний Кооперативний Банк (Краєвий Союз кредитовий) — Львів, Ринок 10. Число конта (книжочки) 14.000.

Чорна хмара.

Не закриваймо очей на дійсність, не відводім нашого погляду від щоденних звищ, не лякаймося глянути правді в вічі!

В деяких колах нашого громадянства втерлася думка, що обовязком української преси є рожевити, колірувати оптимізмом прикрі звища, некорисні події, кидати безкритичні гасла з тенденцією „піднощення духа" і т. и. Без сумніву й такий погляд має деяке педагогічне значіння, одначе тільки тоді, якщо він не спирається на бездумній загальній фразі, що — мовляв — голий розбою не боїться. Десятьліття (1914—1924) переконало нас на всім просторі українських земель, що „голий" теж має право лякатися розбою, бо новітній розбій не обмежується виключно матеріяльними добрами, але розтягається й на моральні та духові цінности нації. Правда, в сфері моралі й духового життя, як взагалі в цілому житті не може бути порожнечі. Але чи байдужним може бути для нас, що зросте й буйно розвинеться на місці того, що найкращі в народі десятками і сотками літ засівали й ростили на ниві національного життя? Закон природи не допускає теж порожнечі і в сфері матеріяльній. Може заістнувати під матеріяльним оглядом тільки деяке обмеження, звуження, але не порожнеча. І то на короткий час. Бо довге нуждування викликує ослаблення, хиріння національного організму в сфері матеріяльного й духового життя, а це кінець кінців доводить до занепаду, летаргу, глухої вегетації. Тому то безкритичний, очайдушний й пасивний, виключно словний оптимізм є далеко більше небезпечний від творчого критицизму, заправленого навіть песимізмом, від скептицизму. Цей останній на площині сумнівів все таки примушує до вдумчивости, до шукання джерел і причин лиха, поклинує до ділання цілку, суцільну волю, каже шукати виходу з найприкрійшого положення. Він не знає чудес, вичікування надприродних звищ, якоїсь манни з неба. він не знає фраз про „голого, що не боїться розбою". Він все є чинний, діяльний, опертий на фактах, а не на мріях і вижиданні якогось „месії", що ненадійно зявиться і покладе край лихоліттю. Критицизм і скептицизм шукає опори, підтримки в нас самих, бо ми є ковалями своєї власної долі.

Критицизм заставляє нас звертати увагу на кожне звище, корисне чи некорисне, оцінювати його, піддержувати додатні прояви, протиставитися відємним, поборювати їх, відвертати нещастя.

До таких звищ, що вимагають глибокої вдумчивости, застанови, і одностайного протиділання всього народу, належить між иншим діяльність польської „кресової" реакції всіх її відтінків. Вже вчора подали у сконденсованому змісті постанови „народових організацій" та їхні заходи на знищення українського народу. „Звйонзек Організацій Народових" і його жіноча секція „Народова Організація Кобєт" вже відкрито, ясно, без дрібки сорому проявили свої чисто звірині інстинкти, інстинкти зоольогічного націоналізму.

Вони не вдоволяються язиковими законами для „кресів", видвигненими, ухваленими і проводженими в життя таки їхніми ідеольогами, але домагаються повної, беззастережної ліквідації якихнебудь, хоч би найдрібнійших язикових прав „чужоплеміннців". І хоч ті „закони" ухвалені проти волі і розпучливого спротиву українського представництва, „закони", що нівелюють національні права великих територіяльних більшостей на „кресах", в практиці не мають майже ніякого приноровлення, то вони вимагають повного зліквідування їх навіть в нешкідливій теоретичній постановці. Особливо домагаються вони знесення постанов „кресових" язикових законів відносно шкільництва, намагаючись per fas et nefas знищити останки українського шкільництва. „Організації народові" всіх відтінків домагаються переведення земельної реформи на „кресах" виключно в користь польських хлопів, відсуваючи українське населення від участи в земельній реформі. Отже **знищення школи і загарбання землі**, моральної власности українського трудового селянства — ось два голосні кличі польської „кресової" реакції.

В нерозривному звязку з цим стоїть повне опанування державної й самоврядної адміністрації, бо тоді всі закони, навіть найліберальнійші, найпоступовійші і найдемократичнійші стануть тільки „притчею во язицїх". Отже обсада всіх Урядів виключно Поляками, себ то ліквідація тих останків нашого урядництва, що ще лишилося по Австрії, та така конструкція виборчої ординації до громадських, міських і сільських рад, повітових і воєвідських репрезентацій, щоби їх віддати в руки польської меншости, щоби вони стали виключними експозитурами тихже „організацій народових".

Після видвигнення цих вічно старих, але тепер під крилами і по лінії „найліберальнійшої" в світі конституції спрецизованих тез польської „кресової" реакції, після докладного розроблення пляну походу на українське населення, його природні і довголітньою боротьбою набуті права, — головний орган цих організацій „Слово Польске" в статті „Ми й вони" (себ-то: „Поляки й Українці) ще яскравійше, ще безсоромнійше і яснійше завершує пляни на „знищене Русі". Привичні до найбільшої нікчемности й огиди з боку наших неперебірчивих противників, всеж таки ми мусіли вжахнутися. Розхрістана реакція з подиву гідним, просто гарманівським цинізмом і брутальністю, зі скаженою піною на устах кидається на все, що ще лишилося при житті після дикого торощення. Мовляв — українська агітація проти **польської народности** на „кресах" дійшла до зеніту. „Крайно ліберальна" польська конституція улегалізувала ще істнування української преси, церкви, культурних і суспільних товариств та їх союзів, школи і декількох посольських мандатів. Преса підбурює проти держави і її властей, бере на глум все польське а навіть висміває польську мову (?!); в церкві моляться по українськи, відбувають церковні походи до памяткових хрестів, віддають пошану тим, що наложили головою за емансипацію народу; українські священики агітують проти польської дирекції взаїмних обезпечень (коли радять своїм вірним піддержувати звязки з українським товариством Обезпечень „Дністер") і проти **польськости** школи (коли дораджують використовувати постанови **польського** шкільного закону); посли уладжують віча в Східній Галичині, через що поширюють ненависть до Польщі. Одним словом найбільшим злочином природи, історії і мабуть самого небесного Творця є істнування українського народу. Використування навіть в найдрібнійшій мірі **польських** законів, оборона легальним шляхом свого одиничного й збірного істнування є „протидержавною" і „протипольською" агітацією, є визовом „найяснійшої" реакції, є злочином.

„Вислідом тієї агітації — пише якийсь тип зі зоольогічного городу проф. Фулінського чи „диктатора" Прушинського — є наглядна й осяжна деморалізація української молоді і старших. Її плодом — п'сня цілої низки голосних, тяпочих злодіїв, вбійників, грабіжників, паліїв — повний ряд „героїв" у виді грабіжників почтових возів..."

Справді, чого тільки не можна писати і робити під крилами „найліберальнійшої" конституції!

А висновок з цього є такий, що теперішній поліційний режім є — по думці цих гієн — безумовно за лагідний. Мало обмежити репресії супроти української преси до конфіскат, слід іще потягати редакторів до карної відповідальности і ціле життя українського громадянства вбгати в карби превенційної цензури. Та **генеральна** превенційна цензура цілого українського життя на ділі істнує віддавна, але цього ще мало. Треба знищити кожну признаку, кожну прояву українського життя до памяткових хрестів включно.

Дубаденька „Варшавянка" з 9. ц. м. (ч. 97) в статейці „П. Барбіса новий... вогонь наклепів" подає зміст статті славного французького письменника Барбіса під написом: „Польща одною великою тюрмою".

„Польща — подає „Варшавянка" — то найбрутальнійша держава в новій Европі. Польща насилує всі зобовязання. Польща насильно кольонізує українські землі. Польща закриває школи, Польща є персоніфікацією реакції сто разів гіршої, як російська. Польща переслідує православну церкву, православні священики є вязнені або інтерновані в монастирях. В Польщі не вільно мати думки, яка ріжнилась би від думки уряду. Свобода преси не істнує. Вязниця в Польщі є ідентична з торту ванням, смертю, побоями, валенням головою об мур, приміканням стін. То є загальне правило, а не поодинокі випадки..."

Важко ствердити наскільки вірно „Варшавянка" віддала текст статті знаменитого письменника, але ми невільничо трималися тексту „Варшавянки", яка називає слова Барбіса наклепами та питається: „Чи честь цілого народу може бути іграшкою кожної одиниці злої волі?"

Але колиб перед світом зарепродукувати в цілости постанови й резолюції „Організації Нар. Кобєт" і "Звйонзку Орган. Народових" та завершуючи їх статтю „Слова Польского": „Ми і вони", колиб й світові показати страшну дійсність нашого життя, то чи серед людей, що ще не втратили почуття людськости й людяности, не зірветься питання: Чи доля семиміліонового народу, його честь, достоїнство, його життя і будуччина може бути іграшкою в руках гуртка божевільних людей, прокажених якимсь первісним, печерним націоналізмом? Чи нема на те ради?

Наступає чорна хмара, згущена і градова туча. Мусимо боронитися всіми способами і всіми засобами. Супроти такої обстановки справи не маємо вибору.

Red. czas. „Dilo" Pr. 259/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 76 (10.44) z dnia 5. kwietnia 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Widradnyj symptom" między słowami: a) Polaczka a: pryjmajuczy, b) perszych... a: Chocz, c) naslidkiw... a: Jak skazano, d) reaguwały my... a: pasywno, e) worywjw... a: ne lakawsia zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) uk. uznał dokonaną w dniu 4.IV. 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 18. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów, dnia 5. kwietnia 1925 r.

Hawel.

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 262/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 77 (10.444) z dnia 7. VI. 1925, w artykułach pod tytułem 1) „Prima Aprilis" a) między słowami: na misciach a: Jak szczo, b) praktyci a: W oseny 1922 r., c) bezkoneczniji a: W takych. 2) „Masowi areszłuwannia na Wolyni" od słów: Metoju do końca tego artykułu. 3) „Npwynky" w notatce pod tytułem „Dobrodiinyj rozporiadok" od słów Niczoho do końca tej notatki zawiera znamiona ad 1) zbrodni z § 65 a) u. k., ad 2) występku z § 303 u. k. ad 3 zbrodni z § 65 a) ustawy karnej uznał dokonaną w dniu 6.IV. 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 7. kwietnia 1925 r.

Hawel

Цеї чорної хмари не можемо й не смісмо легковажити, не можемо твердити, що „голий розбою не боїться“. Не можемо легковажити ще й тому, що — як бачимо — з вимогами „кресової“ реакції утотожнює свою політику відносно „кресів“ без застережень і теперішній польський уряд. Ф. Ф.

Чемберлен за ревізією мирових трактатів.

Англійський міністер закордонних справ Чемберлен виголосив у Бермінгемі велику промову, яка має незвичайно велике та далекосягле політичне значіння. У ній говорить він про можливість ревізії мирових трактатів. Дотичні місця промови звучать дослівно:

Сьогодня вистане тільки порушитися між державними мужами Европи, щоби відчути, що хоча мир і підписаний перед шести літами, то сьогодня немає ще атмосфери мира. Над Европою повисло побоювання, що війна як не нині то завтра, а як не за моїх часів то у всякому випадку скоро після мене мусить вибухнути, якщо нам не вдасться змінити деяких поглядів, якщо ми не будемо в силі створити атмосфери довіря та безпеченства. Ми находимося в положенню, де забезпеку мира можна осягнути тільки у формі порозуміння між вчерашніми приятелями у відношенню до вчерашніх противників. Але ми готові використати весь вплив Англії на те, щоби вчерашніх ворогів звести до купи для заключення спільного пакту, в якому теж і ми візьмемо участь і в якому домагатимемося довіря до наших гарантій, якщо мирові трактати мають бути змінені. Це з бігом часу мусить наступити, бо ті що, ці трактати підписали, є пересвідчені, що зміни побажані та конечні“.

Зі студентського життя на чужині.

Розвал Спілки студентів-Українців у Німеччині. — Оснування Гуртка студентів-Українців при університеті в Берліні. — Вистава „Гріху“ Винниченка.

Початок 1925 р. не був світлою датою в життю берлінського українського студентства. Студентська кольонія переживала свою чергову „кризу“. Зведжено наче біланс дотеперішнього життя, роблено підсумки своєї праці — і біланс той випав з мінусами. Инакше й бути не могло. Взаємні сварки й зачіпки, нетоварискі й ні троги не просякнуті студентським духом відносини, прояви смішних малесеньких амбіцій студентських „проводирів“ на міру лікта, врешті, — епідемічні, повтoрювані з року на рік в певних точно означених періодах банальні й нецікаві т. зв. „організаційні кризи“ — ось вони, ті підсумки, та духова атмосфера, в якій постійно жило наше тутешне студентство. Вибита політичними подіями поза бовти власного суспільного життя та частина нашої молоді, яка опинилась в Німеччині, йде тим же шляхом, яким йде чи радше котиться додолу всяка політична еміграція.

Хто хоч трохи поживе серед нашого тутешнього студентства, той скоро матиме змогу переконатись, що тих людей нічого більш не звязує як тільки — спільність мови й однакова площина матеріяльного зовнішнього положення. З ходом літ витворилась серед тої — дійсно страченої молоді, якась дивна, а всежтаки по своїй суті зовсім природна атмосфера взаїмної знеохоти, нудьги, злобности й байдужости до всіх і до всього. Цікаво слідити за тим враженням, яке викликують на кожного нового приїзжого з краю студента наші відносини. Не довго приходиться ждати від нього на питання: „Скажіть, чого всі наші студенти якісь такі... чужі до себе, такі непривітливо холодні й мовчазні, ворожі якісь неначе“... І те питання має свої невеселі підстави. Бож ті рештки взаїмного довіря, почуття ідейної спільности й єдности, всі однакові цілі й бажання убивала й убиває й досі — матеріяльна сторінка нашого життя. І це привело до того зовсім нестудентського у своїй суті явища, що взагалі всяка тутешня українська студ. організація стає автоматично зайвою, якщо її цілі й завдання не лежать в площині матеріяльних відносин. Духово тутешні наші люде не знають себе й не розуміють, та не відчувають навіть потреби такого зближення й співжиття.

Правда, не можна заперечити факту, що історія тої жменьки людей знає хвилі поривів, де люде наче прокидаються зі сну, починають сходитись частійше й придумувати нові пляни й завдання, проводити „уздоровлення“, починають балакати про товариськість, студентський дух, людське співжиття, затівають всячину, тощо, — і все те завжди кінчається тим тупійшим безвиглядніщим летаргом. Остає безсилість, отупіння й байдужість.

Взірцевим виявником тої атмосфери загальної негоди були події, які мали місце в „Спілці Студентів-Українців в Німеччині“ на переломі 1924/25 р. Поквра, компромітуюча ціле наше студентство афера з одним студентом, який був рівночасно головою Спілки і головою представництва чужинців щось 20 націй студіюючих у тутешньому університеті і дальше провокаційна поведінка того добродія і його спілчанських оборонців супроти студентів, які виявили всю брудну справу й негайно взялись за її зліквідування, все те відразу заломалось над головами тутешнього студентства, вибиваючи його зі сну й викликуючи чергову реакцію. Як безпосередні послідовности тих подій прийшли масові виступи зі Спілки, прийшло загальне обурення. Утворено т. зв. „блок оборони студентської чести“ і слідчу комісію, скликано надзвичайний зїзд всіх тутешніх студ. організацій, виключено з СУСОНД-у Спілку й наложено на неї хоч не формальний, але за те дійсний строгий товариський бойкот. Яскравим вискавником тенденції нового курсу було створення нової організації, в членський склад якої увійшли Спільчане, далі всі так звані „дикі“ передовсім — студенти тутешнього університету. Та реакція, яка покликала до життя „Гурток Студентів-Українців при університеті у Берліні“ виявилась найкраще у внутрішніх основах, на яких збудовано нову організацію.

Універсанти, навчені досвідами, закладаючи свою фахову групу не мали на цілі творення такого бюрократичного диноглядy, яким являєтся кожна тутешня українська студ. організація, не мали на увазі слів і параграфів ані реклями. Руководились тільки бажанням зібрати один, малий бодай гурток правдивих студентів-товаришів, яких звязували б не гроші, не матеріяльні інтереси, а навпаки: чисто ідейні духові принципи, спільність й тотожність внутрішних інтересів. Тому ізольовано від внутрішнього життя Гуртка цілий комплекс матеріяльних справ, поставлено своїм принципом не с к і л ь к і с т ь але я к і с т ь людей, вступаючих в організацію, і звідтіля в статуті Гуртка точка, якої не знає мабуть ні один статут ні одної студентської організації, що членом Гуртка може стати тільки той кого приймуть до товариства за своїми підписами абсолютно всі инші члени Гуртка. Тим ізольовано від Гуртка людей, котрі не маючи дійсного інтересу в організації тільки в ній заважають й пакостять, тих відомих скрізь на українській еміграції крикунів, котрі замісць позитивної праці вкладають в організацію безмістовну пусту критику й слова. І та тенденція доцільного підбору членів організації стає щораз більше помітною й живою серед студенства згуртованого довкруги „СУСОНД-а“. Слушність тої тенденції показалась швидко сама собою. Відносини дійсно покращали й ожививсь. Поміж організаціями складаючими СУСОНД прийшло до тісного навязання дружніх, щирих відносин. Всяка праця йде в повнім загальнім порозумінню й контакті. Головнож місце дотеперішних колотнеч заступила — праця.

Перш за все, з ініціятиви Гуртка влаштовано т. зв. постійні „суботники“, на яких що суботи після обіду сходяться тутешні студенти (очевидно, за винятком малої жменки загально бойкотованих Спільчан“). В міру грошових можливостей ті суботники сполучені з товариським чаєм. Головнаж їхня ціль, це власне піддержування й плекання духових звязків, які одиноко повинні звязувати нашу розмірно малу кольонію. Його шлях: це студентські дебати й відчити на найріжнійші теми. До цього часу влаштовано 10 таких суботників. Фреквенція на них не маліє, істнує живий непримушений обмін думок і часто вони перемінюються у здавна вже незнані тутешньому студентству веселі, оживлені, свобідні, товариські вечірки. Досі дано на суботниках такі відчити, починаючи з другої половини січня ц. р.: 1. Зенон Пеленський: „Др Рудольф Штайнер й антропософія“. 2. Василь Кучабський: „Большевики й окупація України“. 3. Іван Драбатий: „Ґрунти України“. 4. Василь Кучабський: „Большевики й українізація“. 5. Іван Кошевьский: „Криза сучасного менту“. 6. Стефа Авдикович: „Література сучасної Франції“, Часть І. 7. Стефа Авдикович: „Література сучасної Франції“. Часть ІІ. 8. Іван Драбатий: „Теорія спадковости“. 9. Микола Скорик: „Демократія“. „Теорії і практика“. 10. Іван Драбатий: „Бжола й бжільництво“.

Що не число, а добра воля людей й поважне бажання праці є мірою у всьому, доказом хочби те, що заходами студентства, згуртованого довкола СУСОНД-у переведено в життє неможливу здавалось би в тутешніх прикрих обставинах думку й 14. березня влаштовано виставу „Гріху“ Винниченка. Правда, вистава відбулась в доволі скромній обстанові, в театральній салі еміґрантського „Штудентенгайму“. Проте аматори виявились за виїмком деяких технічно-організаційних дефектів своєго завдання зовсім бездоганно. Провідну жіночу роль грала популярна в краю наша молода артистка Іонна Туркевичівна. На виставі було присутніх багато тутешніх старших громадян. Після вистави відбулись одинокі цього року серед української кольонії вечерниці. Весь невеличкий дохід переданий Управі СУСОНД-у до диспозиції. На цім місци приходиться висловити старшому берлінському громадянству щиру подяку за матеріяльну поміч для влаштування вистави, особливо Впор. Евг. Петрушевичу, П. Скоропадському, полк. Зеленівському, проф. Б. Ганкому і п. Ю. Бачинському. В звязку з виставою СУСОНД робить заходи для влаштування Шевченківського Свята.

Тепер Гурток „Універсантів“ робить живі заходи для поміщення памяткового щита українського студентства, студіюючого у тутешнім університеті. Не зважаючи на кількалітнє перебування на еміґрації, наші студенти ще й досі не спромоглись на такого щита, в той час, коли осе инше чужинецьке студенство давно вже подбало про закріплення свого імени на стінах тутешньої „Альма Матер“. *З. П.*

Комунікат.

Місцевий Комітет Допомоги „Голодному „Селу“ подає до відома львівському громадянству, що внаслідок ухвали Краєвого Комітету Допомоги „Голодному Селу“. („Діло“ ч. 68) і Народньої Організації м. Львова з дня 5. IV. ц. р. висота жертв на протиголодову акцію виносить що найменше висоту одноднeвного заробітку, або триднeвного доходу.

Тому ті жертводавці, що досі зложили невідповідну суму, доповнять зложену ними жертву до висоти одноднeвного заробітку або триднeвного доходу.

За Місцевий Комітет Допомоги Голодному Селу“:

Ів.Ліщанський.

М. ВОЗНЯК. 26)

Шевченко й княжна Репніна.

Після того приходила на нього рефлексія: „Та замінім сум на надію й молитву. Дивно! Давніше я дивився на природу оживлену й неоживлену як на найдосконалішу картину, а тепер неначе очі перемінилися: ні ліній, ні барв, нічого не бачу. Невже це почування прегарного втрачене навіки? А я так дорожив ним! так пестив його! Ні, видко, я тяжко згрішив перед Богом, коли так страшно караюся“. Закінчуючи свій лист, писав Шевченко: „Читаючи й перечитуючи ваш лист, я тільки сьогодні запримітив слова: ви згадали мене в далекій стороні. Не згадав, добра, благородна Варваро Миколаївна, а памятав від дня або вечора, коли я вам скаржився на вашого сусіда П. Л.*) (хай вибачить йому Господь) і памятатиму, поки сподобається Богу лишити в мене хоч іскру доброго почування. Молітьcя, молітьcя, ваша молитва подобається Богу. Вона захистить мене від цієї страшної нечулости, що вже починає проникати в мою ослаблену душу. Спокій попелові доброго чоловіка, що привитав мене на новий рік не як беззахистного бурлаку, а як рідного сина. Як це недавно було, мені здається, вчора, а скільки моїх надій не здійснилося?“ Далі кілька слів про яготинських знакомих і дописка Глафирі Дунін-Борковській.

Про передачу Шевченкового листа княжні Репніній згадав Лизогуб у своїм листі до Шевченка з 7 (18) січня 1848 р.**) Одначе княжна Репніна не обмежилася відповіддю на лист Шевченка, вона, перейнята живо стражданнями Шевченка, змальованими в листі до неї, зважилася написати до шефа жандармів гр. Орлова та просити його в імя милосердя дати дозвіл Шевченкові малювати. Вона писала 18. лютого (1. березня) по французьки лист до Орлова такого змісту: „Пане графе — писала княжна. Вам дано велику владу й силою свого високого становища й благородного характеру ви покликані робити добро. Коли піддержувати лад і карати за зло є завданням, гідним державного достойника й добродійної людини, то чи не є це вищим завданням чесноти стежити за тим, щоб справедливість не перемінювалася в жорстокість, а щоб змінялася на милосердя? Перейнята цим переконанням, я стаю перед вами, пане графе, заступницею за безталанного Шевченка. Знаючи його добре, я можу посвідчити, що якаб ні була його провина, він уже стільки покараний, відданням до війська й засланням із рідного краю, що ледви чи є яка потреба додавати до його кари ще витончену жорстокість, забороняючи йому малювати. Сподіваюся, пане графе, ви зрозумієте, що знаючи добре Шевченка, знаючи, що він одинокий в цім світі, я вважала своїм обовязком зробити все можливе, щоб облекшити його долю. Для осягнення цієї цілі нема в мене иншого шляху, як тільки звернутися до вас, щоби ви виклопотали йому дозвіл малювати. Цієї ласки я прошу у вас із складеними на грудях руками! Хоча сама по собі я нічого не значу, але яко донька мого батька, я признаю за собою право обзиватися за нещасливим і в імя памяти свого батька, що так вас шанував, я прошу вас, пане графе, вибачити моїй, як то кажуть люде, докучливости. Щодо мене, то я переконана, що роблю те, що повинна робити, благаючи вас за нещасливого, котрий зробив помилку, але гідний усякого спочування людини, бо в нього нема ні сімї ні заступників. Прийміть, пане графе, вислів моєї пошани до вас і, мені бажалосяб сказати, моєї глибокої вдячности.*)

Десь коло того-ж часу, у відповідь на згадку про княжну в листі Шевченка до Лизогуба, написала княжна до Шевченка такий лист: „Тарасе Григорієвичу! Хай поможе вам всемогучий Господь понести до кінця тяжкий ваш хрест тією вузькою й болючою стежкою, котру він уторував вам своєю любовю та кріслю. За вас багато, багато молитв, а молитва дурно не пропадає. Коли вам стане сумно, — згадайте про смерть. Колиб ви знали, як ця думка потішає; за нею йде думка про життя, що не старіється, що безгрішне й вічне. Христе, справжнє світло, що просвічуєш і освічуєш усяку людину, яка приходить на світ, хай виступить на нас світло твого обличчя, щоб ми побачили в нім неприступне світло молитвами пречистої твої Матери. Амінь. Ось вам молитва, котра містить у собі все, чого бажаю вам із глибини душі в заміну за всі ваші втрати й журби. Хай буде з вами ласка й дар святого Духа. Прощайте або краще до радісного й спільного побачення“**). До цього листу додала дописку Олександра Псьолівна.

А висилаючи Шевченкові давно бажану книгу з Вибраними місцями з листування з приятелями Гоголя, княжна додала 19 (31) березня таку записку:

(Продовження буде.)

*) Платона Лукашевича.

**) Н. Стороженко. Новые матеріалы для біографіи Шевченка. Письма разныхъ лицъ къ Шевченку. (Кіевская Старина т. LXX. стор. 316).

*) Н. Стороженко. Новые матеріалы. (Кіевская Старина, т. XL. стор. 467—9).

**) Н. Стороженко. Новые матеріалы. (Кіевская Старина, т. XL. стор. 464—5).

ОСТАННІ ВІСТИ.

Гінденбург—предтеча монархії.

Вістка про прийняття Гінденбургом кандидатури на президента Німеччини, викликала в політичних колах Америки велике враження. Вважають тут, що кандидатура Гінденбурга мусить довести до міжнародніх конфліктів. Поставлення кандидатури Гінденбурга коментують як доказ, що певні німецькі кола бажають привернення монархії. Супроти цего Зєдинені Держави ставляться до усеї справи неприхильно, бо покогхів неговорвно вєдинена з духом війни.

У Вашингтоні вважають, що супроти висунення кандидатури Гінденбурга є виключене прийняття німецьких пропозицій, а також Анґлія основно змінить свій погляд на цю справу. На думку вашингтонських кол, реакція проти вибору окажеться наперед у Франції. Французькі націоналісти будуть мати промощену дорогу.

Висунення кандидатури бльоком правиці викликало численні коментарі в берлінській пресі. Орган соц.-демократів „Форвертс" зазначує, що Гінденбург для заграниці є символом монархії і відплати і пригадує, що союзники в своїм часі зажадали видачі Гінденбурга як відповідального за жорстокости війни. Висунення цеї кандидатури це політичне божевілля.

Еріо не зголосить димісії.

В сенаті голосовано над буджетом мін. просвіти. Заяву довіря, поставлену Еріотом, ухвалили більшістю всього 2 гол. На засіданні ради мін. заявили, що уряд не подасться до димісії.

Обі франц. палати відложені.

Обі французькі палати відложено до 16. квітня.

Еріо перед держ. трибуналом.

Опозиція палати й сенату проти фінанс. пляну зростає. Сконстатовано, що уряд без дозволу палати затягав позички, емітуючи понад 2 міліярди франків більше, як міг правно зробити це. За це опозиція хоче поставити Еріо до відповідальности й зажадає, щоби Еріо станув перед держ. трибуналом.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Попереднє число „Діла" сконфіскувала прокураторія за два слова зі статті п. з. „Похід на „креси" і за кінець допису зі села Новоставці, бучацького повіту.

— **Арештування на Волині.** В доповнення попередніх вісток про арешти на Волині подаємо допис із Володимира про подробиці арештувань в тамошньому повіті. Масові арешти на Володимирщині почалися вночі з 31 на 1 квітня. Для переведення цих арештів приїхав до Володимира тов. прокуратора луцького суду Струминський. По його наказу поліція враз з військом заарештувала до 250 Українців. Заарештовані: д-р Подгаєцький (випустили) д-р Річинський, екс-посол В. Комаревич, М. Тележинський, Ю. Бунда, М. Панасевич, М. Витовський, Гр. Хома, Д. Біецький, В. Березовський, Гр. Маковський і інші—разом Володимирчан до 20. В повіті арешти переведені в селах, де були читальні „Просвіти", а де читалень не було—арештів не переводилося (наприклад волость Олеська). Самий свідомий й передовий елемент серед арештованих становлять Просвітяне. Рада Володимирської „Просвіти" in corpore, як рівнож члени рад читалень по селах сидять у тюрмі. Крім своїх Володимирських арештованих прибувають ще нові арештовані з Горохівського повіту. Цілі транспорти арештованих селян везли до міста закованих у кайдани, а до того в нічому неповинних. Через те, що переповнена тюрма і команда державної поліції решту заарештованих розміщують у старостві. Після допиту партію заарештованих в 25 чоловік відправлено до волости Верба, де їх розмістили в холодній. В часі арештів по селах вешталися компанії війська. Настрій серед населення пригноблений. Віра в правопорядок та правосуддя в Українців зникла. Панує певність, що кожний Українець буде заарештований з мінути на мінуту.

— **Вечір галицької поезії в Подєбрадах.** В ціли культурного зближення поміж наддніпрянською та галицькою еміграцією влаштувала „Академічна Громада" в Подєбрадах (Чехія) дня 21. березня ц. р. „Вечір галицької поезії". Вечір почався вступним словом Євгена Маланюка, після чого Меріям-Лужницький виголосив реферат про сучасну літературну творчість в Галичині. Ол. Бабій прочитав найновішу новелю Стефаника. Присутні на вечері молоді українські поети прочитали свої твори, а саме: Юра Шкрумеляк цикль своїх віршів зі збірки „Алєва жертва"; В. Софронів-Левицький новелю „Перша дія", Ол. Бабій уривки із революційної поеми „Гуцульський курінь", Меріям-Лужницький декілька своїх віршів. Талановита декляматорка Олена Шовгенівна рецитувала з тонким чуттям поезії В. Бобинського і Р. Купчинського. Вечірка залишила симпатичне враження серед численної еміграцької публики.

— **З музичного життя.** Як довідуємося, з початком травня (мая) ц. р. приїде з Відня наш відомий челіст Богдан Бережницький, якого Муз. Тов. ім. Лисенка поклискало на один концерт. Крім Львова дасть наш артист ще кілька концертів в инших містах Галичини. Цю вістку прийме наше громадянство, з окрема наші прихильники музики, з правдивим вдоволенням тим більше, що торічні концерти Б. Бережницького оставили такі прекрасні спомини. Сьогорічний концерт нашого знаменитого челіста, який за границею, з окрема у Відні, здобув собі славу одного з кращих челістів, який недавно виступив як соліст з незвичайним успіхом в симфонічнім радіо-концерті у Відні—буде належати безперечно до найкращих концертів нашого музичного сезону. Близші відомости подамо пізнійше.

— **Комуністичне віче в Перемишлі та арештування.** На день 5 квітня було скликане в салі „Народного Дому" в Перемишлі посольське віче комуністичних послів Пащука і Приступи. Завдяки свіжій рекламі, яку польський сойм і суд зробив Ланцуцкому та його однодумцям, на віче зійшлась сила народу, доколичних селян та місцевих робітників, так, що вічева саля не змогла помістити всіх присутніх. Але ледве посол Пащук почав говорити про внутрішні відносини в Польщі й відповідними прикладами викликав на салі оклики, комісар поліції розвязав віче. Коли люде не хотіли розійтись, впала на салю поліція і силою розігнала вічевиків. Частина вічевиків уладила перед будинком староства демонстрацію. Цього самого дня послідувала низка арештувань. Арештовані: Вайсман, прав. ур. Штайнівна, два брати Сокалі (гімназист і студент), пукорник Гайльман, Наврощький, Качур і студ. Колодій.

— **Протицелібатове віче.** З Чорткова пишуть: Дня 16. березня відбулося в Чорткові при значній участи громадян з міста і повіту віче в справі насильного вводження целібату. Зібрані висказували своє негодування проти впертої поведінки станиславівського епископа, який не рахується з голосом усього українського народу і приняли одноголосно резолюції, ухвалені на станиславівськім вічу.

— **Араби бють Жидів.** Щороку складають Самаритане на жидівські свята великодню жертву на горі Ґаразім недалеко міста Наблюс. На це свято сходиться звичайно кількатисячна жидівська маса. Цього року прибуло так само на місце свята кілька тисяч осіб переважно туристів. Араби напали на зібраних та обкидали їх камінням, наслідком чого поранено кільканайцять осіб. Другий випадок, що мав місце у звязку з тим святом, далеко трагічніший. Зі Самари їхала делеґація зложена з 155 осіб самих Жидів теж на свято пасхи. На неї напав кінний арабський відділ. Вивязалася боротьба, в якій вбито 9 Жидів на смерть а кількадесять важко поранено.

— **Пожежі по великих містах.** Містом, де нотується найбільше пожеж, є Штокгольм. У Штокгольмі горить що 48 мінут. В Парижі вибухають пожежі пересічно що три години. Зваживши, що в Парижі є 4 міліони мешканців а в Штокгольмі тільки 450 тисяч, треба признати, що в шведській столиці горить за багато. Велику скількість пожеж пояснюють там обставиною, що північні мешканці мають велике замилування до деревляних домів, які найкраще хоронять від зимна. В Берліні пожежі вибухають теж що три години. Берлін має 29 ратункових пожежних стацій і 48 добровільних сторож. Берлінські огневі сторожі виконують службу на протязі 24 годин що другу добу. Вони самі підрахували, що кожний з них пробуває 12 мінут денно в огні. Як що Львів можна зарахувати до великих міст, на що він не має ніяких даних, то під тим оглядом він стоїть далеко позаду. У Львові пожежі вибухають в середньому що 36 годин. Про справність львівської огневої сторожі не беремося писати, бо „Ґаз. Поранна" твердить, що справністю осягнула львівська сторожа рекорд у цілій Европі! Додамо, що пожежі її бояться і тому рідко вибухають.

ВІДГУКИ ДНЯ.

„Сорочинський ярмарок".

Всі дали собі слово...

„Захоронка" дала слово, „Богема" дала слово і публика дала слово.

„Захоронка", що приготує,

„Богема", що виповнить,

Публика, що прийде...

Цілий Львів великим дивом дивувався, що це за комбінація: „Захоронка" plus „Богема".

— Скандальний мезалянс! гіршилися прихильники „Захоронки".

— До чого то вже доходять! здвигали раменами прихильники „Богеми".

А ми мені здається, що ті два товариства можуть зовсім добре кооперувати. Адже в цілім світі поширення захоронок іде в парі з розростом богем!

Тому Львів не має чого дивуватися, коли „Захоронка" і „Богема" злучилися разом, щоб дати видовище гідне богів.

Обидва Товариства відбули кілька успішних і вичерпуючих засідань, на яких говорилося, балакалося і розказувалося.

„Захоронка" обіцяла доставити: буфет, фанти і публику, „Богема" несподіванки і сподіванки.

Несподіванка — секрет, сподіванки: песа, танці апашів, ворожка (в шатрі!) і актуальні куплети.

Після засідань закипіла в обидвох товариствах горячкова праця.

Захоронка обібла все до реклями включно, в Богемі Орлан переклав песу Б. Шова, а Л. Лепкий доставив свої найновіщі куплети з 1920 року.

Танці апашів і ворожка (в шатрі!) відпали. Танці тому, що пані не хотіли бути апашками в піст, ворожка з шатром тому, що один старенький радник назвав це неморальним. (Старушок здається, пригадав собі якусь власну пікантну історію з молодих літ!).

Нарешті прийшов довго ожиданий, давно назначений і два рази пересуваний день.

Початок: 8 год. вечером.

Година 9: пів Комітету.

Година 10: пів Богеми.

Година 11: півтора публики і 15 музикантів.

Разом сорок людей, не рахуючи служби з Народного Дому і поліції з Янівської вулиці.

Година 11 і пів починається все, але тим разом фактично.

На естраду виходить Орест Орлан і виголошує реферат на тему: „Захоронка, Богема і літературна творчість Бернара Шова".

Після реферату настрій помітно поправляється. Де не де весело вистрілюють корки... львівського пива.

Песа проходить знаменито, завдяки грі „артистів" і не дуже оживленій розмові слухачів.

Музика весь час тримається на висоті свойого завдання. Тільки деколи знижується до якогось потпурі чи пісні. А так переважно: блюси, гупа-гупа і т. п. тітіни.

Легко з безбожним пускається несміло в танець, але якийсь пан теткін зараз-же здержує музику.

— Не вільно! Піст!! кличе таким рішучим голосом, що я певний, що має уповажнення від конзисторії.

На його категоричний протест танці перериваються.

На естраду виступає цінений співак-баритон і проспіває половину пісні. (Другої половини відспівати не міг, бо був так захоплений мельодійним гамором на салі, що слова станули йому в горлі).

На тім і покінчився вечір, на якім стільки було несподіванок.

Найбільшу несподіванку приготовила публика, бо... не прийшла.

З незатертими враженнями розійшлися учасники домів.

— — — — — — — — — — —

А тепер ще пару слів про саму назву „Сорочинський ярмарок!

Хто не читав Гоголя, ломив собі голову, від чого це може походити.

Одні казали, що від сорочки, другі мудріші впевняли, що від сороки, а треті, що це від сорока мучеників.

Третє найбільше підходе. На „Сорочинськім Ярмарку" 4 квітня 1925 р. було справді сорок мучеників, рахуючи в тім, П. Т. Публику, Комітет, Богему й одного добре піджованого, але зле виконаного молодця.

Галатіон Чінка.

— **Польський ксьондз, коляда і поліція.** В селі Лука Мала, скалатського повіту, ходив після Різдва польський священик зі сусіднього села Турівки з колядою по сільських хатах. У двох хатах українські селяне не приняли його та заявили, що в них був вже український священик. Та патріотичного і релігійного ксьондза це не переконало. Він зробив на обох селян донос до поліції. Поліція не довго думала і за таку високу політику обох селян поарештувала. Селяне просиділи не довго, бо по одній добі та польський ксьондз свою мету осягнув, бо провчив їх за зухвальство.

— **Невже зловили?!** Львівська „Хвіля" інформує, що львівська поліція повідомила центральну владу про зловлення одного з учасників нападу на почтовий віз львівської дирекції почт, з якого забрано 32.000 золотих. Від себе редакція „Хвілі" подає коментар такого змісту: Львівська дирекція поліції не дала її репортерові ніяких близчих пояснень в цій справі. Відомо тільки те, що в справі рабунку почтових грошей переслухано 200 осіб, з яких 7 арештовано. По докладному прослідженню їхнього alibi, звільнено і їх крім одного Гриба, якого задержано як підозрілого у співучасти того нападу.

— **Гостре стріляння.** Команлантура м. Львова повідомляє, що на замарстинівській стрільниці відбудуться боєві вправи, получені з гострим стрілянням у таких днях: 15, 18, 20, 22, 23, 25, 27, 29 і 30, квітня: 2, 4, 6, 7, 9, 11, 13, 14, 15, 17, 18, 20 23, 25, 27, 28 і 30 травня; 3, 4, 6, 8, 10, 13, 15, 17, 18, 20, 22, 24 і 25 червня. Вартові стійки безпечества виставит військо. Комацлантура просить мешканців, щоби приноровлювалися тоді до вказівок вартових стійок.

— **Пригадуємо П. Т. Громадянству м. Львова,** що збірщики членських датків УПТ. мають при собі уповноваження з округлою печаткою УПТ. і підписом Головної Управи (голова, секретар), а їх квітарі перешиті, попечатані лаком та поодинокі посвідки позначені круглою печаткою Головного УПТ. і Кружка УПТ. дотичної округи. Всякі инакше значені квітарі „Рідної Школи" просимо ласкаво відібрати і передати Головній Управі УПТ. — *Головна Управа УПТ.*

— **Нова патріотична „пляцуфка".** У вчорашньому ультрапатріотичному „Słowie polskim" найшли ми таку зворушливу замітку: „Посвячення нової стійки" („пляцуфки"). „В понеділок 6. ц. м. о 12-ій в пол. кс. пробощ Садовскі доконав посвячення нового сальону дамського фризієрства в Европ. готелі... У святочному обході взяло участь численне коло приятелів і знайомих... і т. д." Нема то, як свідомість потреби здвигання щораз нових твердинь кресового патріотизму! Перед останньою побідою найбільші недовірки ідеольогії „Слова польского" мусять з пошаною схилити голову...

— **Спростування.** Prokuratora przy Sądzie okr. karn. we Lwowie. (Oddział prasowy) dnia 7. kwietnia 1925. Nat. 1208|25. Do Redakcji „Dila" we Lwowie Rynek 10, Na ręce odpowiedzialnego redaktora p. O. Kostyka. W związku z zamieszczoną w Nrze 58 czasopisma „Dilo" z daty 15. marca 1925 w rubryce „Nowynky" notatką pod tytułem: „Zapomohowa akcja" upraszam na żądanie Województwa lwowskiego po myśli § 19 ust. pras. z dnia 17/12 1862 Nr. 6/63 Dzp. o zamieszczenie w najbliższym lub bezpośrednio następującym numerze załączonego sprostowania. Prokurator prisowy: (Podpis nieczytelny). — Województwo lwowskie — Wydział Prezydjalny. L. 5945|1925|II. Lwów dnia 6 kwietnia 1925. Nieprawdą jest jakoby Starostwo w Drohobyczu ogłosiło, że potrzebujący pomocy na zasiewy wiosenne mogą wnieść do Starostwa podania ostemplowane po 2 złote, a natomiast prawdą jest, że Starostwo reskryptem z dnia 8 lutego 1925 L. 968|1 podało do wiadomości wszystkim gminom w powiecie o pomocy rolnej na zasiewy wiosenne i wezwało tych, którzy nie mają nasienia na zasiewy do wnoszenia podań, przyczem zauważyło, że w podaniach musi być wymienione imię i nazwisko proszącego, miejsce zamieszkania, obszar gospodarstwa rolnego w hektarach, oraz żądana kwota, przy równoczesnem zapodaniu, czy proszący żąda pożyczki w gotówce, czy też w zbożu i w jakiem. Nieprawdą jest, że wniesiono 25.000 takich podań i że na stemple biedni włościanie wydali 50.000 zł. (pięćdziesiąt tysięcy złotych), a natomiast prawdą jest, że wpłynęło do Starostwa w Drohobyczu 1650 takich podań i że żadne z nich nie było ostemplowane. Również nieprawdą jest, jakoby przyznana na ten cel suma na powiat drohobycki wynosiła 30.000 zł., natomiast prawdą jest, że przyznana na ten cel kwota wynosiła 50.000 zł. (pięćdziesiąt tysięcy złotych). Wojewoda Dr. Garapich m. p.

ОПОВІСТКИ.

Прогулька на Чортівську скалу відбудеться заходом Т-ва „Плай" під пров. проф. Ю. Полянського в неділю 12. квітня ц. р. Збірка точно о год. 10. передполудня при останній стації трамваю при Личаківській вулиці. (Звертається увагу, що трамвай в неділю рано не ходить). Прогулька тривати-ме 3—4 годин. Для членів даром, для нечленів 50 сот. 1—1

З „Львівського Бояна". Взивається Вп. членів прибути в пятницю дня 10. і суботу 11. ц. м. о годині 7. вечером на пробу „Псальмів". — *Виділ.* 1764 1—1

Реколекції для мужчин, які кождого року відбувалися заходом Т-ва ім. св. Ап. Павла, відбудуться і цего року в днях (неділя) 12, 13, 14 і 15. ц. м. о год. 6. вечером в церкві духовної семинарії. 1-1

Домашні дансінґи уладжує світової марки

ҐРАМОФОН

„HIS MASTERS VOICE"
„Голос свого пана".

Ґрамофон той найновішої конструкції (Система радіо з мікрофоновим підкладанням), першорядними знавцями і цілим світом признаний найдоскональшим. — Вірцева репродукція без шипіння

ДАЄ ВСІМ

Заохоту товариського життя. Упрempleє побут дома. Ріжнонаманітність родинного життя.
Можність забави і танців. Замилування до музики. Перегляд новочасної музики.
Українські солові пісні в виконанню Менцінського.

The Gramophone Co, — Limited, London —
Ґенер. представник на Польщу
ЙОСИФ ВЕКСЛЕР
КРАКІВ, Фльоріянська 25.
ЛЬВІВ, вул. Сикстуська 2. 1485 7—9

З Музичного Тов-а ім. М. Лисенка у Львові. Пригадується, що анкета в справі централізації філій відбудеться в понеділок дня 13. н. м. о год. 10-тій рано в малій салі Муз. Тов-а вул. Шашкевича 5. II. пов. Проситься о участь делегатів філій, членів Музичного Тов-а, як і всіх тих, які цікавляться цею справою. 1770

Дрібні оголошення.

СВЯЩЕНИК вдовець глядає старшої женщини з священичої родини, яка схотіла би заопікуватися дітьми і занятись господарством. — Оферти письменні або вичні на адресу: Ольга Роздольська, Львів, вул. Супінського ч. 19. II. поверх. 3—3
1716

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Лікарсько-дентист. заведення
д-ра Шимона Раппапорта і Якова Насса
ЛЬВІВ, вул. Сикстуська 17/II.
Пльомбування і виймання зубів без болю. Штучні зуби в каучуку і золоті на американську систему. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі. ПТ. урядовцям та студентам значна знижка. 1722 3—10

В. ЧОПП наслідник **АДОЛЬФ ЧОПП**
заприсяжений знавець карного і цивільного суду та асесор суду
поручає
свою найстаршу в Галичині торговлю фарб, лякерів, покостів, як також артикулів домашньогосподарських та дахової папи
ЛЬВІВ, вул. Жовківська ч. 2.
у власнім домі. Ч. тел. 18—51.
1765 1—3

САЛЬОН МОД САБІНИ ГЕНІҐ
в ПАСАЖІ ГАВСМАНА ч. 7.
поручає найновіщі заграничні моделі
1766 по приступних цінах. 1—3

НОВИНКА НОВИНКА
Вийшли з друку і продаються
„Ірляндські Оповідання"
С. О'Браєн, переклад о. И. Проця, передне слово Н. Дорошенківни з 4 малюнками ірляндських дівчат в гарній окладинці.
1761 Стор. 64. **Ціна 1'20 зл.** 1—1
Т-во „Просвіта" Львів, Ринок 10.

„LONGINES" „OMEGA" DOXA і инші годинники, також **БУДИЛЬНИКИ** з гвараницією, та всілякy біжутерію поручає
Б. Ґрінберг, Львів, Сикстуська 4.
1763 —6

Д-р Іван Калин написав лист до Українського Т—ства „Бесіда" в Тернополі, в котрім жадає вичеркнення приватного обвинителя д-ра Степана Бриковича з листи членів тогож Товариства, наповаджуючи деякі факти негонорової натури. В наслідок сего д-р Степан Брикович вніс донесення карне до Повітового Суду в Тернополі. Обвинувачений д-р Іван Калин провадив доказ правди, однакож повисший доказ правди не вдався і наслідком сего д-р І. Калин в почуттю вини і скрухи пофає повисші замітки перепрошує д-ра Ст. Бриковича і титулом експіяції складає квоту 75 зол. до рук д-ра Степана Бриковича. — *Д-р Іван Калин.*

Д-р Степан Брикович повисшу декларацію приймає до відома а повисшу квоту призначує в сей спосіб, що 50 зол. на УРП., а 25 зол. на фонд Союза Українських Адвокатів для вдів і сиріт.
1760 1—1 *Д-р Степан Брикович.*

НА СПЛАТИ
поручаю П. Т. Адвокатам, Інжінерам,
1762 Урядникам і иншим 1—7
ВЗУТТЯ всякого рода.
Мікадо, Академічна ч. 20.

ЛІЖКА
МОСЯЖНІ І ЗАЛІЗНІ
з приводу великого запасу детайльно продає по фабричних цінах
ФАБРИКА ЗАЛІЗНИХ і МОСЯЖНИХ МЕБЛІВ
Іван Возачинський
Львів, пл. Бернардинська 15.
1660 5—10

ЖІНОЧІ КАПЕЛЮХИ
заграничні, прикраси до суконь, також додатки, рівнож всілякі роботи входячі в обсяг модиярства, фарбування пер, раєрів, поручає
МАҐАЗИН МОД
Львів, „THE ROSE",
1726 КОПЕРНИКА 7. 2—4

Найкращі знимки фотоґрафічні виконує
ҐРОТТҐЕР
1772 ЛЬВІВ, АКАДЕМІЧНА 5. 2—10

МАШИНИ до ШИТТЯ

найновіщих систем, яких складові частини, приладдя до кравецького ремесла і до ручних робіт — поручає
АЛЕКСАНДЕР **МАЛІМОН**
СКЛАД МАШИН до шиття
Львів, вул. Валова ч. 11 а.
Приймається машини до направи. 1712 2-10

Весна! Сійте!
Здорове зерно сійте!
А таке продає
„НАРОДНЯ ТОРГОВЛЯ"
у всіх своїх складах.
Насіння огородове і полеве
певне і провірене досвідною
1691 стацією. 3—3

НА СВЯТА!
ЗНАНА ЗІ СОЛІДНОСТИ ФІРМА
В. АЧКЕВИЧ
Городецька 55,
поручає в великім виборі найріжнороднійші інструменти музичні, грамофони, плити, по приступних цінах, рівнож всілякі спортові прилади з „Маратону".
1752 2—2

ВЗУТТЯ
з краєвого і загранич. матеріялу
Зольовання і направи обуви
солідно — дешево — скоро виконує
Шевська робітня Дому Українських Інвалідів
1738 а) Львів, Софії ч. 25. 2—2

Вже надійшли останні новости
для Пань на суні, весняні і літні костюми
1711 по фірми 3—10
АНТОНА УВЕРИ
Львів, вул. ГАЛИЦЬКА 10.

ПИВО „ALE"
ПОРТЕР ЖИВЕЦЬКИЙ
ЗДРУЙ ЖИВЕЦЬКИЙ
ТЕМНЕ ПИВО МАРЦЕВЕ

РЕКОРДОВІ ЖИВЕЦЬКІ ПИВА
ДО НАБУТТЯ у ВСІХ ТОРГОВЛЯХ РЕСТОРАНАХ і КОМНАТАХ ДО СНІДАНЬ

ҐЕН. ПРЕДСТАВНИЦТВО БРОВАРУ в ЖИВЦІ
ЗДРУЙ ЖИВЕЦЬКИЙ С-ка з обм. пор.
ЛЬВІВ, КОСЦЮШКА 24. Телеф. 13—29.
Достава в бочках і фляшках.

Ширіть наш часопис!

КАПЕЛЮХИ МУЖЕСЬКІ
Borsalino, Delion (Париж) Scott-Co (Льондон) Henry Heat (Льондон)
в великім виборі поручає найдешевше фірма
„ANDRE" пл. Марійська ч. 9,
1751 Тел. 13—31. 2—3

НА СВЯТА! ВИНА НА СВЯТА!

УГОРСЬКІ:	
Hegelayer старий	зл. 6'00
Шамородчер старий	„ 7'20
Badacsonyer	„ 4'80
Riesling	„ 4'80
Leanyka	„ 4'80
Erlauer червоний	„ 4'20
Szegszader червоний	„ 4'20
АВСТРІЙСЬКІ:	
Vöslauer Goldeck черв.	зл. 5'40
ФРАНЦУСЬКІ:	
Graves superior	зл. 5'70
St. Croix du Mont	„ 6'80
Haut Barsac	„ 7'20
Haut Sauternes	„ 7'80
St. Estephe червоний	„ 6'40
St. Julien	„ 7'20
Chateau Lafite	„ 8'40
ІТАЛІЙСЬКІ:	
Marsaletto	зл. 5'40
Marsala	„ 7'20
Moscato Passito	„ 5'40
ІСПАНСЬКІ:	
Malaga курацийна	зл. 11'40
Madeira	„ 7'20
Port de vin	„ 7'20
COGNAC ОРИҐ. ФРАНЦУСЬКІ:	
Rover & Quillet	зл. 19
J. Hennesy & Comp.	„ 23
V. O.	„ 25
J. Prunier & Comp.	„ 18
за фляшку 0'7 л.	

ГОРІВКИ І ЛІКЕРИ ПЕРШОРЯДНИХ ФАБРИК
ПОРУЧАЄ
ТОРГОВЛЯ ЧАЮ, КАВИ і ВИНА
ЕДМУНДА РІДЛЯ
1771 У ЛЬВОВІ, ВУЛ. РУТОВСЬКОГО 3. 1—

ГАРДЕРОБА для ПАНЬ, ПАННОЧОК і ДІТЕЙ
як також вибагливе білля. Ціни знижені.
Айзенберґ, Львів, Ягайлонська 11 а.
1733 2—8

Річ осн. 1878.
Вже надійшли на весняний і літній сезон **КАПЕЛЮХИ** мужеські в найmodнійших фасонах, славної марки **Borsalino P. & C. Habig,** Відень, правдиві **Antica Casa, Pichler Graz,** і з богато инших першорядних фабрик 1669 3-4
ФАБРИКА і СКЛАД КАПЕЛЮХІВ
АНТІН КАФКА Львів, вул. Галицька 4.

ШОВКИ на суні і підшевки — СУКНА заграничні і модні — Всякі додатки до — — кравецтва і модиярства — КАПЕЛЮХИ ДАМСЬКІ заграничні — 1704 —
МАҐАЗИН НОВОСТЕЙ ДЛЯ ПАНЬ
ҐЕРБЕР і ШТАЙНМЕЦ
Телефон ч. 859. вул. КОПЕРНИКА ч. 5. Телефон ч. 859.

За редакцію відповідає О. Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.